

(א) 'ע' תוס' תמורה י' ד"ה
 (ב) נדרים סה;
 (ג) [ערכין ד': יח.].
 (ד) [ערכין ח': גי' רש"ל]
 (ה) הוא וכו'; (ו) [ויקרא
 כה'; ו] (ז) [שם כח'; ו] (ח) [שם]
 (ט) [ויקרא כח'; ט] (י) [נדרים
 ז.ל. י'] (יא) [וכן משמע כ"ל].
 (כ) [שם קטו. ט] עין
 רש"א.

(א) תום ד"ה ואיך הסוף
וכ' דמשמע לדבר:
(ב) בא"ד בנ' זחיס שנאמר
ונתן את הערכך ביום:
(ג) בא"ד חדא מנייהו
נחט אלמא:

שאלה. אבל כן נשאלה שאלה אחת בצנית המדרש מינה יש ללמוד שאין מסדרין: הרי עלי מנה לבדק הניס. והנשגת יד לא כתיב אלא צערכין. אבל שאר הקדשות אין נידוין בהם ומה שיש לו גזרין הימנו והמותר יגזר לאחר שכן אס עשירי: מה שצריך לומר. ונשאלה מזה ששמוזירין. שכלה מזה להשיב לו אחת העצות: אין מסדרין. להשאר לו כלום משבא למכור לאחר שלשים: ודבר צערכין. כי יפילא נדר צערכין נפשות (ויקרא כז) הקיש נדרים לעצרכין: הסוף נידון כצדורו. היקש נדר לערכין להכי אמר שם אמר דמי לבי לא רשאי אז כרדי עלי נותן דמי כולו אבל אם אמר על אבר ששאר הנשמה תלויה בו דמיו עלי שממין אותו כעבד הנמכר בשוק כמה יהיה שוה ביד ומהו הוא שוה בלא יד לא מילתא אינטרדיק למיגמר נדר מערכין גבי ערכין כתיב (שם) ערכך נפשות אתם אמר ערך אבר הנשמה תלויה בו עלי נותן דמי כולו והם לא אמר ערך ידי עלי לא אמר כלום ששאר ערך כתוב אלא לנפש: נידון כצדורו. האבר נידון לפי כצדורו שם הנשמה תלויה בו נותן דמי כולו: ויפסדו לנפשות. גמרא קא פריך לה: ששמוזירין. מיום אל יום את כלי האברין לו: אינו דין מסדרין. משבא למכור לאחר שלשים יום ששאר לו כדי חייו כגון מטה ומפך והקטן דאמר צערכין (דף כג. ע.) ואידך

ואיסור הנאה יליף מק"ו מערלה ואית' דדריש ג"ש ס' לגמרי לאיסור
ואחילה ולהיתר הנאה לא דמי להכא אפילו יהא הקישא וק"ו כמו ג"ש
וק"ו לאפילו מאן דליף התם ק"ו מנ"י סבר הכא דלין הקישא למחלה
דהתם ע"י ק"ו אין סותר ג"ש כלל משום דקרא דבשר בשדה טרפה
לחייירי בבשר שינא חוץ למחלתו איירי גם באיסורי הנאה כגון בשר
קדשים שינא חוץ ממחלתו שהוא בשריפה ומאן דלא יליף איסור
מודה דעבדינן ק"ו למסדרין כיון דמתקום ההיקש למילתא אחריית
ע"י היקש או ק"ו אם יש בכל מקום שלא נולד העמיד ההיקש או
ההיקש שלא עבד יא' ההקש הוא והקדש שופעין בו ולא אמר
ואן בקדשי גדק הבית להכא מייירי בקדשי מוצא. ר"י:

מה ערבין נידון בבבדור. פי' בקוננו דלרשין מנפשות וא"ת מה צריך קרא דלמאי שגא ממוקין דלס קיטע ידו אומדין כמה הוא יפה צידו וכמה הוא יפה בלא יד והי"י יש לנו לשום כמה הוא שוה בצבזר שהנשמה תליה בו וכמה הוא שוה בלא ממנו דהיינו ערך כולו דלינו שוה כלום אם היה נוטל אותו אבר וי"ל דלמר בפרק האומר משקלי (פרקי דף יט ע"ב) דלין שמין בערבין אומד של נוקין אלס שמין אותו כאלו הימה ידו מוכתבם לרבו ראשון ולא כמו שנטלם לגמרי דלא ממנהגה הטעם ושזה הדינה פחות והי"י אין שמין בצבזר שהנשמה תליה בו אי לא דכתיב נפשות: **מה ערבין שאין מחזירין מסדרין.** וא"ת כיון שמסדרין ומניחין לו שיעור המפורש במשנה א"כ מה חזרה שייך דהרי מניחין לו לגמרי כדי לרבו ומה יחזיר לו עוד ואור"ת דכשנטל ממנו בתורת פרעון או ממסדרין אצל כשנטל מביתו משכון דחיצי ערבין שמשכנו אותו או לאו ממסדרין ושי"ר חזרה:

ואידך עד שיחא במכותו ב'. פירש בקונטרס הריינו רבנן דמתי' ולפי' ר"ם ללחמן רבנן דמתניחין מני סברי לחין מסדרינן ^ל ואידך היינו הני לדיבעיא להו מהו ססדרו בצעל חוב אי ממי צרייחא דמנא לעיל דמסדרינן: **במכותו** מתחילתו ועד סופו. למעוטי עני והעשיר וחזר ג' ופעמי ג' ופעמי ערך עשיר כרבי יהודה דצפרקא השיג יד (ספ' 97 ע' א):

מהו שיסדרו בבע"חוב. פסק ר"ת בספר הישר דאין מסדרין צבעל חוב דהא רשב"ג דמתני' מסיק לעיל דסבר דאין מסדרין צבע"ח וקי"ל (ב"ק דף סט.) הלכה כרשב"ג במשנתנו היכא דלח פסק גמרא כמאן דפליג עליה ולא מצינו בכל אמוראים דשמעתא שום אמורא שסבר צהדיא שמסדרין ובה בר אבא דאמר ליה לאליהו מהו שיסדרו לצבע חוב וא"ל גמר מיכה מיכה מערפין וראה לר"ת דגרסינן מניין שמסדרין לצבע חוב כלומר מנלה למאן דלית ליה חוב גרים צה"ג וכן נראה דאי כג' הספריס דקצעי מהו לצבעו לצבע חוב הוה ליה למימר מסדרין שהרי הטעם אל היה שזל אלף ודאי מנין גרס ונלעס אל מסדרין ס"ל ודפי' השגיג (מכרין ס) דפליגי רבי יהודה ורבנן צעמי והעשר וזכור והעני דר' יהודה סבר גומן ענין עשיר ומפרש בגמרא דלעמא דרבי יהודה משום דכתיב ואם חוב הוא עד שיהיה בזכותו מתחילתו ועד סופו מכלל דרבנן דפליגי עליה דרשי הוא ולא צבעל חוב דדוקא צערינן מסדרין ולא צבעל חוב כדדריש לעיל ויחד ורצים הלכה כרצים ויש לדחות דדרשינן הוא ולא אשמו כדדרשינן לעיל ועוד הביא רביא דלמרי' צפ"ק צד"ק (דף יא: ושם ד"ה אפילו) מנייה ואפילו מן גלימא דעל כתפיה וכי מימא דהיינו שמפשיטין אותו גלימא דלפלא חוץ ויהבינן ליה גלימא אחרינא דחזיא ליה הא ליכא מידי דלח חוי ליה כרשב"ג דלעיל ועוד דפסיק רב אלפס צפרק שמנה שרצים (שבת דף קיח.) כר"ש דאמר כל ישראל בני מלכים ומיורא אמרינן התם דפסיק כר"ש ולא מטעמיה ורבנן דמתני' נמי מצי סברי דאין מסדרין ומיירי